రాకాసి మనుషులు !

సుజనశ్రీ

ఆకాశంలో పేరుకున్న మంచు ఇంకా విడిపోలేదు. సూర్యోదయం కావటానికి ఇంకా ఆలస్యం ఉంది.

విశాఖపట్నం రేవులోంచి ప్యాసింజెరు షిప్ "M. V. అండమాన్" నల్భై ఎనిమిదిమంది ప్రయాణీకులతో అండమాన్ దీవులకు బయలుదేరింది. వాళ్ళలో చాలామంది తెలుగు దేశంలోని కార్మికులు. నలుగురైదుగురు ప్రభుత్వోద్యోగులు కూడా ఉన్నారు.

పోర్ట్ బ్లయర్ చేరటానికి ఆ నౌక అరవైగంటలు ప్రయాణం చేయాల్సి ఉంది. అంటే 704 నాట్ మైళ్ళు (నాట్ అనగా 6080 అడుగులు). సముద్రంమీద దూరాన్ని నాట్ మైళ్ళలో కొలుస్తారు.

మధ్యలో మద్రాసు, కొచ్చిన్, నాగపట్టణం రేవుల్ని కూడ తాకుతుంది "అండమాన్" నౌక.

నౌకలో ఫస్ట్‌క్లాస్ ప్రయాణీకులు ఆరుగురున్నారు. ఒకాయన పోర్ట్ బ్లయర్‌లో పెద్ద ప్రభుత్వోద్యోగి. పేరు రామానుజం. మనిషి ఎర్రగా, పొడుగ్గా, ఎంతో హుందాగా ఉంటాడు. మితభాషి. తనకన్న తక్కువ వారితో మాట్లాడడం పనికిరాదనే ఉద్దేశం కలవాడు.

రెండో వ్యక్తి మైకేల్. రెవరెండ్ ఫాదర్ ఛార్లస్ మైకేల్‌సన్ అతని పూర్తిపేరు. అమెరికాదేశపు మిషనరీ తరఫున ప్రచారానికై వెడుతున్న వ్యక్తి.

మూడో వ్యక్తి భారతీయుడు కాదు. అతడు జర్మనీ దేశసుడు. అతని పేరు ఆల్టేవోట్. మనిషి ఆజానుబాహువు. తెల్లగా ఉన్నాడు. పిల్లిగడ్డం, కోర మీసం మినహాయిస్తే అతని ముఖం అద్దంలా నున్నగా ఉంది. అతడు జంతుశాస్త్రంలో ఎం. ఎస్. సి. ప్యాసై అదేదో వింతరకం జీవి గురించి రీసెర్చి చెయ్యటానికి అండమాన్ దీవులకు బయలుదేరాడు.

అతడు అన్వేషించే జీవి పేరు బిర్‌గస్ లాట్రో. ప్రపంచం అంతటిలోకి ఒక్క అండమాన్ దీవులలో మాత్రమే ఆ జీవి ఇంకా నివసించి ఉన్నదట. అది చూడటానికి రాక్షసి ఎండ్రకాయలా ఉంటుంది. మనుష్యులు నివసించే చోటు అంటే దానికి గిట్టదు. నిర్మానుష్యమైన కొన్నికొన్ని దీవులలో మాత్రమే ఆ రాక్షసి ఎండ్రకాయ లభ్యంకాగలదు.

అసలు అండమాన్ దీవులకు వెళ్ళాలంటే భారత ప్రభుత్వ అనుమతి అవసరం ముందుగా. తనకు తెలిసిన మంత్రిగారి నొకడ్ని పట్టుకుని పర్మిషన్ సంపాయించుకున్నాడు. తన కంపార్ట్‌మెంటులో కూర్చుని తన పుస్తకాలేవో తప్ప బయటి ప్రపంచంతో అతను ఎటువంటి లావాదేవీలూ పెట్టుకో

కుండా కూర్చున్నాడు.

నాలుగో వ్యక్తి బాబూ రాజేంద్ర. రాజన్ బాబు అని గూడ పిలుస్తారు అతడ్ని. బెంగాలీ వాడు. నావీలో ఉద్యోగం.వయసులో చిన్నవాడే. పెళ్ళయి రెండేళ్ళయింది. అత్తగారింటికి రహస్యంగా వెళ్ళి భార్యను కలుసుకుని వస్తున్నాడు. మనిషి చాల దురుసుగా ప్రవర్తిస్తాడు. గ్లాసు వెంట గ్లాసు బీరుని ఖాళీ చేస్తున్నాడు తన కంపార్ట్‌మెంటులో కూర్చుని.

మిగతా ఇద్దరు వ్యక్తులు అండమాన్స్‌ని చూడటానికి వెళ్ళే టూరిస్టులు. బొంబేనుంచి వచ్చి విశాఖపట్నం చూసి అక్కడ్నుంచి అండమాన్ పోతున్నారు. చలాకీగా తిరుగుతూ తమ చుట్టూవున్న ఇతర ప్రయాణీకులతో కలుపుగోలుగా మాట్లాడుతూన్నారు.

జర్మన్ దేశస్థుడి పుస్తకాల్లో వింత వింతైన జంతువుల ఫోటోలపైన మరీ ఆసక్తి చూపిస్తున్నారు. ఒకతని పేరు నరేన్. మరో వ్యక్తి పేరు దేశాయ్. తాము ఎమ్. ఎస్. సి. వృక్షశాస్త్రం విద్యార్థులమనీ అండమాన్ దీవులలో పెరిగే వృక్షసంతతిని చూడాలనే ఉద్దేశ్యంతో అక్కడకు వెళ్తున్నట్టుగా చెప్పుకుంటున్నారు.

* * *

డెక్ మీద కుర్చీలో చేరగిలబడి కూర్చున్నాడు రాజన్ బాబు. కాళ్ళు పారజాపి ఎదురుగావున్న కుర్చీలో పెట్టాడు. ప్రక్కనే టీపాయ్‌మీద ట్రేలో బ్రాందీ సీసాలున్నాయ్.

అతన్ని కనిపెట్టుకునివున్న బోయ్ గ్లాసు ఖాళీ కాంగానే మళ్ళీ నింపుతున్నాడు.

ప్రశాంతంగావున్న సముద్రజలాల్లో పల్లకీలాగ అటు ఇటు ఊగుతూ సాగిపోతూన్న నౌకలో నింపాదిగా 'సిప్' చేస్తూన్న రాజన్ బాబు ఉండివుండి పెద్ద కంఠంతో ఏదో

ప్రేమగీతం ఆలాపిస్తున్నాడు.

అతని పాటకు దూరదూరంగావున్న ఇతర ప్రయాణీకులు వినుక్కుంటున్నారు. కాని ప్రక్కనేవున్న 'బోయ్' మటుకు అతని పాటను ఆనందిస్తున్నవాడిలా నవ్వుతున్నాడు మధ్య మధ్యలో.

'బోయ్' అండమాన్ దీవులకు చెందినవాడే. మనిషి అనాగరికంగా, మోటుగా ఉన్నాడు. తెల్లటి నిక్కరు, తెల్లని బనీను వేసుకుని వున్నాడు. మనిషి నలుపు. పెదాలు నీగ్రోవాడి పెదాల్లా బండల్లాగున్నాయ్.

అతడి తండ్రి ఈ నౌక కెప్టెన్‌కి ఆ కుర్రవాడ్ని అమ్మి వెళ్ళాడు. ఎంతకు? ఒక కట్ట పొగాక్కు బదులుగా. ఆ పొగాకు కట్ట ఇచ్చినందుకుగాను ఆ కుర్రాడు ఏడాదిపాటు ఆ నౌకలో సేవకుడిగా ఉండాలి. తిండీ, బట్ట తప్ప వేరే పైసాగూడ రాదు వాడికి.

అతగాడు రాజన్‌బాబు గిరజాల జుట్టువంక ప్రియురాల్ని ఆశగా చూసే ప్రియుడిలా చూస్తున్నాడు.

గ్లాసుమీద గ్లాసుని ఖాళీచేస్తున్న రాజన్‌బాబు వంక చూసి అమితంగా జాలిపడ్డ వ్యక్తి ఫాదర్ మైకేల్.

తను కూర్చున్న చోటునుంచి లేచి రాజన్ కేసి నడిచాడు. ఒక చేతిలో బైబిల్‌ని పుచ్చుకుని మరో చేత్తో అతన్ని తట్టి పిలిచాడు.

"మిస్టర్! మీరిలా అతిగా త్రాగడం బాగోలేదు. మీ ఆరోగ్యం గురించి మీకు ఏమీ పట్టినట్టులేదు" అన్నాడు.

కాని అతగాడి మాటలు రాజన్ చెవికెక్కించుకోలేదు. ఫాదర్‌వంక అతని మెడలోని శిలువవంక ఎగాదిగా చూశాడు.

"హలో ఫాదర్! యూ ఆర్ టూ ఎర్లీ! నేనింకా డెత్ బెడ్... మరణశయ్యమీదకు పోక ముందే వచ్చారేం? నా పాపాల్ని, మనసుని నింపివేసిన పాపాల్ని చెప్పించి నన్ను

ప్రక్షాళనం చెయ్యాలని వచ్చారా?" అని నవ్వాడు.

"ఇక త్రాగటం ఆపెయ్యి!" అంటూ ఫాదర్ బోయ్‌కి సంజ్ఞ చేశాడు వెళ్ళిపొమ్మన్నట్టు. బోయ్ బ్రాందీ సీసాని చంకలో ఇరికించుకుని వెళ్ళబోయాడు.

"ఒరేయ్! ఎక్కడికిరా నీవు! నేను వెళ్ళమనందే వెళ్ళావా డొక్క చీలుస్తాను" అంటూ అరిచాడు రాజన్.

బోయ్ ఆగిపోయాడు. "ఫాదర్! నా ఆరోగ్యం గురించి నీవేం బెంగెట్టుకోనక్కర్లేదు. నిశ్చింతగా వెళ్ళి బైబిల్ తెరుచుకుని ప్రార్థనలు చేసుకోండి!" అంటూ గ్లాసులో మిగిలివున్న ద్రవాన్ని ఒక్కసారిగా నోట్లోపోసుకున్నాడు.

ఫాదర్ జాలిగా అతన్నే చూస్తూ వెళ్ళిపోయాడు.

రాజన్‌బాబుకు క్రమక్రమంగా మత్తు ఆవరిస్తోంది. ఆ మత్తులో జరిగిపోయిన సంఘటన, తన మనసుపై చెరగని ముద్రవేసిన సంఘటన సినిమాలా కనిపిస్తున్నది.

తనకు వివాహమై సరిగ్గా ఏడాది. తన భార్య సవిత చాలా అందగత్తె. ఆమె లభించినందుకు తను ఎంతో గర్వపడిపోయాడు. కాని ఆ ఆనందం ఎంతోకాలం నిలవలేదు. సవిత మరెవర్నో ప్రేమించిందనీ, పెద్దల బలవంతంమీద తనతో బలవంతంగా వివాహం జరిగిందనీ తెలిసేసరికి అతని హృదయం భగ్గుమంది.

పైగా ఆమె తన ప్రేమికుడితో ఇంకా సంబంధం కలిగి ఉండటం అగ్నిలో ఆజ్యం పోసినట్టయింది. అందుకే ఒక రాత్రి తను రాడనుకుని ఒకరి కౌగిట్లో మరొకరు హాయిగా ఉన్నప్పుడు తను వెళ్ళాడు ఇంటికి. కత్తితో ముందుగా ఆమె ప్రియుడ్ని పొడిచేశాడు. ఆ తర్వాత సవితను కసిదీరా ఆమెకు అందాన్నిచ్చే ప్రతిచోట పొడిచాడు.

ఆ తర్వాత ఎవరూ చూడకుండా ఇంట్లోనుంచి జారుకున్నాడు. తను డ్యూటీలో ఉన్నట్టుగా ఎలిబీవుంది.

మర్నాడు తన పేరిట నావల్ హెడ్ క్వార్టర్స్‌కి టెలిగ్రామ్ వచ్చింది భార్య చనిపోయిందని. తనివిదీరా ఆనందించాడు ఆ టెలిగ్రామ్‌ని చూసి. దాన్ని పై ఆఫీసర్లకు చూపి నెలరోజులు సెలవు మంజూరు చేయించుకున్నాడు. ఇంటికి వెళ్ళకుండా ఎక్కడికైనా సరే, తన మనసుకు ప్రశాంతత నిచ్చే చోటుకు, ఆడదాని వాసన తగలని సుదూర ప్రదేశానికి వెళ్ళాలని, బయలుదేరాడు.

అండమాన్ దీవులయితే తన మనసులో ఉద్దేశ్యానికి సరిపోతయ్యాని అతడి నిర్ణయం. ఈ నెలరోజులూ అక్కడే గడపాలని అతడి ఆశయం.

మత్తుగా కుర్చీలో వాలిపోయిన యజమానిని భుజాన వేసుకున్నాడు బోయ్. తీసుకువెళ్ళి అతని రూమ్‌లోని బెడ్ మీద పడుకోబెట్టాడు.

తల క్రింద ఎత్తుగా తలగడలు సర్దాడు. షెల్ఫ్‌లోంచి దువ్వెనతీసి గిరజాలు తిరిగిన అతడి జుట్టుని నెమ్మదిగా దువ్వాడు.

బంగారుగని లభిస్తే సంబరపడే నాగరికునిలా ఆ కేశాల్ని చూసి ఆ అనాగరికుడు సంబరపడిపోతున్నాడు.

2

జర్మన్ సైంటిస్టు ఆట్లేవోట్ బీర్‌ని సిప్ చేస్తూ తన ముందున్న పుస్తకాల్ని ఒక్కోదాన్ని తిరిగేస్తున్నాడు. కొంచెంసేపటి తర్వాత మరో లావుపాటి పుస్తకంలోంచి మ్యాప్ నొకదాన్ని తీశాడు. దాన్ని పూర్తిగా తెరిచి బెడ్ మీద పరిచాడు.

అండమాన్ నికోబార్ దీవుల పటం అది. నిర్మానుష్యమైన దీవులతో సహా, చిన్నచిన్న అనేక దీవులున్నాయ్ అందులో. కొన్ని దీవులమీద ఆ మ్యాప్‌లో ఎక్స్ గుర్తులున్నవి.

వాకిలి దగ్గర నిలబడి లోపలికి తొంగిచూస్తున్న దేశాయ్ నరేన్ లిద్దరూ ఏదో సంజ్ఞ చేసుకున్నారు.

సైంటిస్టు వాళ్ళురాకని గమనించకుండా తదేకంగా మ్యాప్ వంకే చూస్తున్నాడు.

"మే వుయ్ కమిన్ సర్?" అని అడిగాడు దేశాయ్ గొంతు సవరించుకుంటూ.

"యస్! యస్! వెల్ కమ్!" అంటూ ఆల్టేవోట్ వెనక్కి తిరిగి ఆగంతుకు లిద్దర్నీ చూశాడు.

"థాంక్యూ!" అంటూ ఇద్దరూ లోపలకు నడిచి అతని బెడ్ ప్రక్కగా ఉన్న స్టూల్స్ మీద కూర్చున్నారు.

"ఏమిటిసార్ ఈ మ్యాప్!"

అతడు నవ్వాడు. "ఏముంది? ఎవడిపిచ్చి వాడికి ఆనందం. నేను వెళ్ళవలసిన ద్వీపాలు ఇవి" అంటూ ఎక్స్ గుర్తున్న ప్రదేశాలవంక చూపాడు.

"అక్కడ మనుషులుంటారా సార్?"

"ఉండరనే నా అనుమానం. నరసంచారం ఉన్నచోట ఈ రాక్షసి ఎండ్రిడి సంచరించదు."

"అంటే ఈ పటంలో ఉన్న దీవుల్లో వేటిలోనూ నర సంచారం ఉండదా సార్?"

"అలా అని చెప్పలేం! కొన్ని దీవుల్లో మటుకు మనుషులు వుండరు. ఇంకా కొన్నింటిలో ఆటవిక జాతులు, నాగరికత వాళ్ళ భూభాగంలోకి రావటం ఇష్టంలేని మోటుమనుష్యులు ఉండచ్చు."

"సార్! మాదో చిన్న రిక్వెస్ట్! మీరు అనుమతించాలి!"

"ఎస్! టెల్ మి ఫస్ట్!"

"మరేంలేదు. మీరు ఇన్ని వేలమైళ్లు ప్రయాణంచేసి దేన్నైతే చూడాలని- అదే ఆ వింత ప్రాణిని, చూడాలని మాకూ కుతూహలంగా వుంది. అందుకని మీతోబాటు మా

ఇద్దర్నీ రానివ్వాలి."

"ఓస్! ఇంతేకదా?"

"అంతేసార్! మీ కెటూ మీ లగేజీ, పరికరాలూ అవీ పట్టుకరావటానికి మనుష్యులు కావాలిగదా! ఆ పనికి మమ్మల్ని నియమించుకోండి! అటు మీపని జరిగిపోతుంది. ఇటు మాపనీ జరిగిపోతుంది."

"అబ్బెబ్బే! అంతమాట అనకండి. మీరు నా ఫ్రెండ్స్. మీ చేత కానిపనులు చేయిస్తానా? ఊరికే నా వెంట రండి. సామాన్లంటారా? అక్కడ మనుష్యుల్ని, కూలీలుగా తీసు కెళ్దాం!"

"థాంక్స్యా! థాంక్స్యా సార్!" అన్నారు ఇద్దరూ ఆనందంగా.

"అండమాన్ దీవుల గురించి నాకు తెలుసుకోవాలని వుంది. నాకు చిన్నప్పటినుంచి జాగ్రఫీ అంటే ఎంతో అభి మానం. పెద్దయిన తర్వాత మారుమూల దీవుల్లో ఉండే నర మాంస భక్షకుల సంగతి వినాలనే థ్రిల్ ఎక్కువయింది. అన్నట్టు ఆత్రేయ, రాజూ! మనం వెళ్ళబోయే దీవుల్లో మను ష్యుల్ని పీక్కుతినేవాళ్ళుంటారా?"

దేశాయ్ కుతూహలంగా అడిగాడు.

"ఏమో చెప్పలేం! బహుశా ఎవరూ ఉండరనే నా అభి ప్రాయం. కాని అంతకన్నా భయంకరమైన తెగలవాళ్ళు వున్నారని విన్నాను. వాళ్ళను మనం ఒకసారి మాత్రమే చూడగలుగుతామట. రెండోసారి చూసేలోపలే వాళ్లు మనల్ని చంపేస్తారు!"

"అయ్యబాబోయ్! మీ మాటలు వింటూంటే మనం సక్రమంగా ఇంటికి తిరిగి రాగలమో, లేదో అనిపిస్తోంది సార్!"

"అలా ఎందుకనుకోవాలి! నిజానికి ఆటవికులమధ్యకన్న,

అడవీ ప్రాంతంలో తిరుగాడే క్రూరమృగాలకన్నా భయంకరమైన మనుష్యులు వున్నారు నిత్యం మనం తిరుగాడే సంఘంలో. మనం అడవిలోకి వెళ్తున్నామనుకోండి. ఏదైనా పులిగాని, చిరుతగాని వస్తుందేమో అని చాల జాగ్రత్తగా వెళ్తాం. మెళకువగా వుంటాం. కాని ఈ సంఘంలో ఏ మానవుడు ఏవేళప్పుడు ఏప్రమాదాన్ని తెచ్చిపెట్టగలడో ఎవరు చెప్పగలరు?" అంటూ సైంటిస్ట్ నరేన్, దేశాయ్‌ల వంక చూశాడు.

వాళ్ళిద్దరూ గతుక్కుమన్నారు. కొంపదీసి తమ నుద్దేశ్యించి అనటంలేదుగదా అని భయపడ్డారు.

3

తలుపు తెరుచుకుని బోయ్ లోపలకు వచ్చాడు.

"ఒరేయ్! ఎక్కడకు చచ్చావురా? ఖాళీసీసా ముందు పారేసిపోయావే?" అరిచాడు రాజేంద్ర.

"బ్రాందీ అయిపోతే స్టోర్ కళ్యాణండీ తెద్దామని!" బోయ్ బెరుకుగా అన్నాడు.

"గుడ్ బాయ్! ఏదీ త్వరగా ఓపెన్ చేసి గ్లాసునింపు!"

బోయ్ గ్లాసు నింపితే రాజేంద్ర ఖాళీ చేస్తున్నాడు. ఒక గ్లాసు తర్వాత మరో గ్లాసుని నింపాదిగా సిప్ చేస్తున్నాడు.

"అరేయ్! నీకు పెళ్ళయిందా?"

"లేదుసార్! ఇంకా పెళ్ళీడు రాలేదు నాకు!" సిగ్గు అభినయిస్తూ అన్నాడు బోయ్.

"పెళ్ళి చేసుకోమాకురా అసలు! ఆడదాన్ని చస్తే నమ్మకు! తెలిసిందా?"

బోయ్ నవ్వాడు.

"అసలు మీ దే దేశంరా?"

"అండమాన్ దీవుల్లోనే ఒక చిన్నద్వీపం. మానాన్న నన్ను పదేళ్ళ వయసప్పుడే ఒక ఓడ కెప్టెన్‌కి అమ్మేశాడు.

ఎంతలో తెలుసా సార్?"

"ఎంతకేమిటి?"

"వంద కట్టల పొగాకు!"

"వాట్! మనుషుల్ని పొగాకుకన్న చవకబారుగా అమ్మారా?"

"అంతేకాదు సార్! మా తెగలో ఒక ఆచారముంది సార్! నాలాంటివాడికి వివాహం కావాలంటే, ఒకవిలువైన వస్తువుని, కష్టపడి సంపాయించుకు రావాలి సార్!"

"ఓస్ ఇంతేకదా! నీకు ఎంత డబ్బు కావాలో చెప్పు నేనిస్తాను...ఆ డబ్బుతో ఆ వస్తువుని కొనుక్కొని వెళ్ళి హాయిగా పెళ్ళిచేసుకుని జీవించు."

"అలా ఊరకే వచ్చిన సొత్తు అందుకు పనికిరాదుసార్!"

"నీకు సుఖపడేయోగం లేదురా! ఏంచేస్తాం. పొయ్ ఇంకో గ్లాసు!"

మరో రెండు గ్లాసులు త్రాగి రాజేంద్ర పడిపోయాడు. అతడ్ని బుజాన వేసుకుని తీసుకువెళ్ళి బెడ్‌మీద పడుకో బెట్టాడు బోయ్. స్టాండ్‌మీద ఉన్న దువ్వెన తీసి గిరజాలు తిరిగిన అతడి జుట్టుని ప్రేమగా నిమురుతూ దువ్వాడు.

ఎర్రని అతడి ముఖాన్ని, నల్లగా నిగనిగలాడే అతడి కురులవంకా చూస్తూ ఉండిపోయాడు.

ఇంకో గంటలో ఈ ఓడ పోర్టుబ్లయర్ చేరుతుంది. ఆ తర్వాత తన పని నెరవేర్చుకోవాలి అనుకున్నాడు బోయ్.

4

తెల్లవారుతూనే ఓడ పోర్ట్‌బ్లయర్ చేరుకుంది. రావలసిన సమయానికి ఆరుగంటలు మాత్రమే లేటుగావచ్చి ఇండియన్ రైల్వేస్‌కేమీ తీసిపోదని నిరూపించుకుంది.

ప్యాసింజర్సు అందరూదిగి పోర్టులో కస్టమ్స్ ఆఫీసులోకి నడుస్తున్నారు.

సైంటిస్ట్, నరేన్, దేశాయ్ ముగ్గురూ ప్రభుత్వ గెస్ట్ హౌస్‌లో దిగారు.

సైంటిస్ట్ ఆలేవోట్ ప్రభుత్వాధికారుల్ని కలుసుకుని తన ప్రయాణానికి మోటార్ బోట్‌ని సంపాదించాడు.

వీలైనంత తక్కువ లగేజీని ప్యాక్ చేసుకున్నాడు. ఒకటి రెండు ముఖ్యమైన పుస్తకాలు, తన డైరీ, ట్రాన్సిస్టర్ రేడియో, కంపాస్ రెండు లోడ్ చేయబడ్డ పిస్తోళ్ళు, లాంగ్ రేంజ్ రైఫిల్ ఒకటి, బైనాక్యులర్స్, బ్రెడ్ పాకెట్స్, డబ్బాలలో ప్యాక్ చేసి సీలు వేయబడ్డ బట్టర్ టిన్నులూ, బ్రాందీ సీసాల కేస్, గుడారాలు వేసుకోవటానికి అనువైన పెద్ద టార్పాలిన్‌లూ, ఇతర పనిముట్లూ ఉన్నాయ్ అతని లగేజీలో.

సామాన్లు మోసేందుకూ, ఇతర అవసరాలకు పనికివస్తారని నలుగురు మనుష్యులను కుదుర్చుకున్నాడు.

మోటారు బోటు సముద్రంలో ప్రయాణిస్తోంది. పేర్లు తెలియని చిన్న దీవుల్ని, నరసంచారం కానరాని దట్టమైన చెట్లతో నిండిన దీవుల్ని దాటుకుంటూ వెళ్ళి సాయంత్రానికి మరో దీవిదగ్గర బోటు ఆగింది.

అందరూ దిగి బోటుని లంగరు వేసి దీవిలోకి దిగారు. దట్టంగావున్న కొబ్బరి చెట్లమధ్య డేరా వేశారు.

అందరూ బ్రెడ్ తిని డేరాలోకి దూరి పడకమీద పడుకున్నారు. దేశాయ్ ఆరుబయట పడుకుంటానన్నాడుగాని అది చాల ప్రమాదమనీ, ఈ కొత్త ప్రదేశంలో అలాటి పని చెయ్యొద్దని సైంటిస్ట్ చెప్పినమీదట దేశాయ్‌గూడ లోపలకు వెళ్ళి పడుకున్నాడు.

సైంటిస్ట్ ఫోల్డింగ్ చైర్ నొకదాన్ని ఆరుబయట ఇసుకలో వేసుకుని కూర్చున్నాడు. అతని బుజానికి ఫ్లాష్‌లైట్ వేలాడుతోంది. చేతిలో రైఫిల్ పట్టుకుని కూర్చున్నాడు.

నరేన్ గూడ అతనికి దగ్గరే మరో ఫోల్డింగ్ స్టూల్ వేసుకుని కూర్చున్నాడు తనకు నిద్రరావటం లేదని.

దేశాయ్ గూడ వాళ్ళతో కూర్చుందామని అనుకున్నాడు గాని నిద్ర ఆపుకోలేక అతడు వెళ్ళి పడుకున్నాడు.

ఆకాశంలో మినుకుమినుకుమనే నక్షత్రాలు మానవునిలో మెరిసే ఆశల్లాగ మందకొడిగా కన్పిస్తున్నాయ్. హోరుమనే గాలి. చుట్టూ ఆవరించివున్న చీకటితో పోటీలు పడుతోంది అవధులులేని సముద్రం. ఉవ్వెత్తుగా లేచి పడే అలలు తీరాన్ని తాకి మళ్ళీ నురుగులు వెదజల్లుతూ వెనక్కి పరుగిడుతున్నాయ్.

జర్మన్ సైంటిస్ట్ ఆల్టేవో చెవులు రిక్కించి వింటున్నాడు.

అతడి కళ్లు చీకటిలో ఎలుకలకోసం వేచివుండే పిల్లి కళ్ళలా కాపలా కాస్తున్నాయ్ వేటికోసమో.

ఇసుకలోంచి రంధ్రాలు చేసుకుంటూ పైకి వస్తున్నాయ్ పెద్దపెద్ద ఎండ్రకాయలు. ఈ జీవి ప్రపంచలోకెల్లా పెద్దదైన జాతివి. ఒక్కొక్కటి మూడునాలుగు కిలోల బరువు ఉంటుంది.

దీని గిట్టలు ఎంత బలమైనవంటే, ఒక కొబ్బరికాయను కేవలం గిట్టలతో సరిగ్గా సగానికి పగులగొట్టగలదు. అసంఖ్యాకమైన కొబ్బరిచెట్ల పైకి సునాయాసంగా పైకి ఎగ్రాకి కొబ్బరికాయలను త్రుంచి పడవేస్తవి. ఆ తర్వాత క్రిందకు దిగివచ్చి వాటిని పగులగొట్టి ఆ కొబ్బరిని తింటాయ్. ఏదైనా ఇతర జీవి కనిపిస్తే వాటిని చంపి తినగలవు. అటు మాంసాహారి ఇటు శాకాహారి గూడాను.

రెండవ ప్రపంచయుద్ధం అప్పుడు ఈ ఎండ్రకాయలనుంచి తీసిన నూనెని గ్లాసు రు. 50/- కొనేవారట. ఆ నూనె త్రాగితే ఎన్నోరకాల జబ్బులు నయమౌతయ్యాని మిలటరీలోని సిపాయిల నమ్మకం.

తీసి నీళ్ళలోకి దూకటానికి ప్రయత్నిస్తున్న ఆటవికులవైపుగా రెండుసార్లు కాల్చాడు.

ఆటవికుల్లో ఒకడు తుపాకిదెబ్బ తగిలి పడిపోయాడు. మిగతావాళ్ళు బెదిరిపోయి మళ్ళీ దీవిలోపలకి పారిపోయారు.

తుపాకి క్రిందపెట్టి, ఇంజన్ స్టార్టు చేశాడు. తను డేంజర్ జోన్‌లోకి ప్రవేశించాడన్నమాట అనుకున్నాడు బోయ్.

ఇక్కడనుంచి తను వెళ్ళవలసిన దీవి చాల దగ్గరలోనే వుంది. కాని ఆకలి దహించివేస్తున్నది. అయినా తమ ప్రయాణం ఇలా కొనసాగవలసిందే.

ఈపైన వున్న దీవులన్నీ ప్రమాదభరితమయిన ఆటవికుల సంచారం కలిగివుంటయ్. అందువల్ల ఏ దీవిలోనూ తను దిగటానికి వీలుపడదు. అంటే ఇక వంటపని లేదన్నమాట.

తనయితే ఆహారంలేకుండా ఉండగలడు. కాని రాజేంద్ర వుండలేడు.

అతడు కొబ్బరిబొండాలు పగులగొట్టి ఆ నీళ్ళు రాజేంద్ర చేత త్రాగించాడు. ఆహారంకన్న అధికలాభాన్ని కొబ్బరి నీళ్లు ఇస్తాయని వాళ్ళకు చిన్నతనంనుంచే స్వతహాగా తెలిసిన విషయం.

ఈ ఒక్క రాత్రి గడిచి సవ్యంగా తెల్లారితే చాలు. తన పని నెరవేరుతుంది.

రేపటిమీది ఆశతో బోయ్ అనంతమైన భవిష్యత్తులోకి దూసుకుపోతున్నాడు.

6

నక్షత్రాల వెలుగులో ఆర్తేవో రిక్కించి చూస్తున్నాడు సముద్రం మీదికి.

సముద్రంలో దూరంగా నీళ్లు ఎగిరెగిరి పడుతున్నయ్. కెరటాలు ఉవ్వెత్తుగా లేచి మళ్ళీ క్రింద పడుతున్నయ్. సామాన్యంగా సముద్రంమధ్యలో ఉవ్వెత్తు కెరటాలు రావని

సముద్రంమీద ప్రయాణించే వారందరికీ తెలుసు.

ఆల్టేవో ఆతృతగా అటే చూస్తున్నాడు.

సందేహంలేకుండా అదేదో పెద్ద జంతువు అయివుంటుంది. కొంపదీసి అది ఏదన్నా పెద్ద తిమింగలం కాదుకదా అనుకున్నాడు అతడు.

అది తిమింగలమే అయితే తమని భగవంతుడుకూడా రక్షించలేడు. అలాకాకుండా మరో జంతువు, ఆక్టోపస్ గాని లేదా రక్కసి సర్పాలుగాని, లేదా మొసళ్ళుగాని అయితే తన రైఫిల్‌తో సమాధానం చెప్పగలడు.

అలలు తగ్గిపోయినయ్. నల్లని ముద్దలాంటి ఆకారం నీళ్ళ మీద స్పష్టంగా కనబడుతోంది. కారు హెడ్‌లైట్లలా రెండుకళ్ళు తెల్లగా మెరుస్తున్నది.

భయంకరంగా తన ఎనిమిది హస్తాలతో ఈదుతూ ఒడ్డుకు వస్తోంది అది.

నరేన్ దాని ఆకారాన్ని చూసి వణికిపోయాడు.

"ఆల్టేవోసార్! దాన్ని ఎలా ఆపటం! ఎలా? ఎలా?" అని అరవబోయాడు. కాని గొంతు పెద్దగా పెగలేదు.

అతడి ఆదుర్దాని గమనించిన ఆల్టేవో అరవద్దని సంజ్ఞ చేశాడు. తన చేతిలోని ఫ్లాష్‌లైట్ దానిమీదకు ఫోకస్ చెయ్యటానికి రెడీగా వున్నాడు.

ఆక్టోపస్ ఏనుగుతొండంలాంటి ఎనిమిది హస్తాలమీద నడుచుకుంటూ ఒడ్డుకు చేరింది. కాలయముని కోరల్లాంటి తన చేతుల్ని చాచి మోటార్‌బోటులోకి పోనిచ్చింది. అందులో పడుకునివున్న ఒక కూలీని పనిపిల్లవాడ్ని ఎత్తుకున్నంత అవలీలగా లాగింది. వాడి శరీరంచుట్టూ కొండచిలువ చుట్టుకున్నట్టుగా ఆక్టోపస్ హస్తాలు చుట్టేసినయ్.

ఆల్టేవో చలించలేదు. సరిగదా తన సంచీలోంచి కెమెరా తీసి నాలుగు షాట్లు లాగాడు. అది చీకట్లోగూడ ఫోటోలు

తీయగల స్పెషల్ కెమెరా.

అవతల మనిషి చస్తుంటే తీరికగా నింపాదిగా ఫోటోలు తీయటం నరేన్‌కి కోపాన్ని తెప్పించింది. అయినా ఆకోడికి భయంతో నోరు పెగల్లేదు.

ఆహారం దొరికిన జలరాక్షసి ఆక్టోపస్ మళ్ళీ సముద్ర జలాల్లోకి వెళ్ళిపోయింది.

"నువ్వు మనిషివా పశువ్వా? అవతల మనిషిని ఆ రాక్షసి కబళిస్తుంటే చూస్తుంటావా?" అని అరిచాడు నరేన్.

"శాంతపడు నరేన్. దాన్ని మనం ఎలాగూ ఎదిరించలేం! ఎలాగూ మనలో ఒకరం దానికి బలికావలసిందే! ఆ మాత్రం దానికి గోలచేస్తే, అందరూ నిద్రలేచి కలకలం చేశారంటే అందర్నీ కబళించేదాకా అదిపోదు. అందుకే ఊరుకున్నాను" అన్నాడు ఆల్టేవో.

నరేన్ కోపంతో పళ్లు కొరికాడు. అయినా ఏమీ చెయ్యలేక ఊరుకుండిపోయాడు.

తెల్లవారింది. అందరూ నిద్రలేచారు. బ్రెడ్ తిని టెంట్ పీకివేశారు. అన్నీ ప్యాక్ చేసుకుని మళ్ళీ మోటారు బోటులోకి ఎక్కారు. బోటు స్టార్టయింది.

ఆల్టేవో మ్యాప్ తీసి కంపాస్‌వంక చూస్తూ సూచనలిచ్చాడు. ఆ వైపుగానే బోటు ప్రయాణిస్తోంది.

మధ్యాహ్నానికి మరో దీవి చేరారు.

ఆ దీవి అంతా దట్టమైన చెట్లమయం. లోపల ఏ ప్రమాదాన్ని తెచ్చిపెట్టే ఆటవికులున్నారో అని నరేన్ గడగడలాడిపోతున్నాడు.

నిజంగా మ్యాప్‌లో గుప్తధనం ఉన్నచోటు కాకుండా కేవలం రాకాసి జీవులున్న దీవులేమో! లేనిపోని ఆశలు పెంచుకుని జర్మన్ సైంటిస్ట్ వెంటబడి వచ్చింది ఇక్కడ దిక్కులేని చావు చావడానికేమో అనుకున్నాడు నరేన్.

రాత్రి జరిగిన సంఘటన దేశాయ్‌కిగాని మిగతావాళ్ళకి గాని చెప్పలేదు. చెబితే వాళ్ళు భయంతో అక్కడికక్కడే ప్రాణాలు వదుల్తారు.

భుజంమీద ఎవరిదో చేయిపడటంతో ఉలిక్కిపడి చూశాడు. దేశాయ్.

"వీడు నిజంగా కప్పల్ని, పీతల్ని, ఎండ్రకాయల్ని పట్టటానికే వచ్చినట్టున్నాడు గురూ! వాడి మ్యాప్ చూసి మనం మోసపోలేదు గదా!" అన్నాడు దేశాయ్.

"నా మనసులోను అదే శంక పీడిస్తున్నది. ఈ అంకల్ని చూస్తూంటే ధనం సంగతి దేముడికెరుక. ప్రాణాలతో బయట పడగలమా అని నా అనుమానం."

"పెద్దగా అరవకు! ఆ సైంటిస్ట్‌గాడి చెవినబడితే ఇంకా ప్రమాదం।"

టెంట్ వేయటానికి నేలలో మేకులు దిగగొట్టి ఆల్బర్టో వీళ్ళను కేకేశాడు.

"ఆలోచనలు తర్వాత. ముందు ఈపని కానివ్వండి. ఇంకా మనతిండి తయారుచేసుకోవాలి!" అన్నాడు ఆల్బర్టో నవ్వుతూ.

ఇద్దరూ అతడికేసి కసిగా చూస్తూ ముందుకు నడిచారు.

మరోప్రక్క స్టవ్ వెలిగించి ఇద్దరు కూలీలు మాంసం వండుతున్నారు. ఉడికిన వాసన ముక్కుపుటాలకు బాగా తగులుతున్నది.

"మీ వంట పాడుగాను! ఆ వాసనకు ఏ సింహాలన్నా వచ్చి పడేను!" అని విసుక్కున్నాడు నరేన్.

అతడా మాట అన్నాడో లేదో చుట్టూ చెట్లమీద పెద్ద సంచలనం రేగింది.

చెట్లమీదనుంచి చెట్లకు దూకుతూ కోతుల్లా కొందరు ఆటవికులు వీళ్ళచుట్టూ మూగారు. వాళ్ళచేతుల్లో బాణాలు,

అయితే ఈ జీవి జీవిత విశేషాలు ప్రపంచానికి తెలియవు. ఇవి ఎలా సంపర్కం చేస్తాయో, ఎలా పిల్లల్ని కంటాయో పరిశోధించాల్సి ఉంది. అందుకే జర్మనీ దేశంనుంచి వేల మైళ్ళు ప్రయాణించి ఆల్ట్రేవో ఇక్కడకు చేరుకున్నాడు.

ఆల్ట్రేవో ఫ్లాష్ టార్చ్ వెలిగించాడు.

అప్పటిదాకా చీకట్లో తారాడుతున్న రాక్షసి ఎండ్రకాయలు ఈ వెలుగుకి తట్టుకోలేక ఎక్కడివక్కడ నిలబడి పోయినయ్.

వాటిని చూసి ఆల్ట్రేవో చిరునవ్వునవ్వాడు. ఫ్లాష్ ఆర్పేశాడో అవన్నీ వాటి కలుగుల్లోకి పారిపోతయ్యి.

లేచి ఫ్లాష్ నరేన్ చేతికిచ్చి అతడు వెళ్ళి నాలుగయిదు ఎండ్రకాయల్ని తల భాగంలో పట్టుకుని తెచ్చి వాటిని బంధించటానికై నిర్దేశించబడిన డబ్బాలో వేసి మూత పెట్టేశాడు. ఆ మూతకు పైన అనేక రంధ్రాలున్నాయ్, వాటిల్లోంచి గాలి రావటానికి వీలుగా.

ఫ్లాష్ ఆరిపోయింది.

అంతలో, చెట్ల గుంపులోంచి ఏవేవో వింత ధ్వనులు వినిపించినయ్.

నరేన్ భయంభయంగా అటుకేసి చూశాడు. ఆల్ట్రేవో మాత్రం ధైర్యంగా రైఫిల్ ని రెడీగా పట్టుకుని కూర్చున్నాడు.

5

రాజేంద్ర ఆ రోజల్లా పడుకునే ఉన్నాడు మైకంలో.

బోయ్ మటుకు అతడు లేచినప్పుడల్లా బ్రాందీపోసి ఇస్తున్నాడు. అది త్రాగటం మళ్ళీ పడుకోవటం. మెలకువ రాంగా మళ్ళీ త్రాగటం, వాలిపోవటం.

మధ్యమధ్యలో బోయ్ బయటకు వెళ్ళి వస్తున్నాడు.

ఖాళీగావున్న ఒక మోటర్ బోట్ ని మరోచోట దాచాడు.

అక్కడ సముద్రం ఒడ్డునే దుబ్బులు మొలిచి ఉన్నాయ్ మూడడుగుల ఎత్తున. వాటిని తప్పాకుని నీళ్ళల్లో దిగితేగాని బోటు కనిపించదు ఒడ్డున ఉన్నవాళ్లకు.

బోటులోకి పాతిక ముప్ఫయి కొబ్బరి బొండాలు, ఏడెని మిది బ్రాందీ సీసాలు సేకరించాడు. ఆ బోటుకి ఇంజన్ వున్నాగాని రెండు తెడ్లని తెచ్చి బోటులో పెట్టాడు. రెండు టిన్నుల ఆయిల్ తెచ్చి లోపల పెట్టాడు.

తన దుస్తులు మార్చుకున్నాడు. చీకటి పడింది.

టౌన్ వేపు మాత్రం ఇళ్ళల్లో లైట్లు కనబడుతున్నాయ్. మిగతా మూడుప్రక్కలా గాఢాంధకారం, అగాధమైన సముద్రం.

రాజేంద్రకు మరో రెండు పెగ్‌లుపోసి త్రాగించాడు. ఆ తర్వాత అతన్ని భుజాన వేసుకుని సముద్రం వైపుగా నడిచాడు.

దట్టంగా పెరిగిన తుంగల్లాంటి దుబ్బుల్ని ఎడంగా నెట్టి దోవ చేసుకుని మొలబంటి నీళ్ళల్లోకివెళ్ళి బోటులో రాజేంద్రని పడుకో బెట్టాడు.

ఆ తర్వాత తనుగూడ బోటులోకి ఎగిరి కూర్చున్నాడు. తెడ్డు వేసి నడిపాడు బోటుని. అలలకు బోటు ఎగిరెగిరి పడు తోంది. అయినా బ్యాలెన్స్ తప్పి బోటు ఒరిగిపోయి తల క్రిందులు కాకుండా 'బోయ్' అతి నేర్పుగా ముందుకు నడుపు తున్నాడు.

రాజేంద్ర ఒళ్ళు తెలియకుండా స్పృహ లేకుండా పడి ఉన్నాడు.

'బోయ్' తెడ్డు వేస్తూనే ఒకసారి తాను బోటులోకి చేర్చిన సామానులంక చూశాడు చెకింగ్ చేస్తున్న వాడిలా. చిన్నమూట బియ్యం, ఒక బుట్టెడు టొమేటాలు. పెద్దగోతం కొబ్బరి బొండాలు. బార్ లో దొంగిలించుకు వచ్చిన పెద్దప్యాక్

బిస్కెట్లు. ఒక రేకుగొట్టంనిండా మంచినీళ్లు. ఆ ప్రక్కనే రాజేంద్రకు ఒకవారం వరకూ సరిపడా బ్రాందీ సీసాలు ఉన్నాయ్. వాటిమధ్యలో మత్తుగా ఒరిగిపోయిన రాజేంద్ర ఉన్నాడు.

'బోయ్' చూపులు మాటిమాటికీ అతడి తలమీదకు పోతున్నాయ్. గిరజాలు తిరిగిన జుట్టుని చూసుకుని వెలలేని వజ్రాల్ని సంపాదించినంతగా సంబరపడిపోతున్నాడు.

పూర్ కెప్టెన్. తను పారిపోయినట్లు గమనించి మిగతా వాళ్ళమీద చిందులు తొక్కుతాడు. ఏమయితేనేం! తను వచ్చిన పని సక్రమంగా నెరవేరింది. అనుకున్నదానికన్నా సులభంగా ఇంకా తొందరలో తనకు కావలసిన మనిషిని తీసుకుని వెళ్ళగలుగుతున్నాడు.

అంతా చీకటి. అయినా మోటార్ బోటు ముందుకుసాగి పోతోంది. తెడ్లు లోపల పడేసి ఇంజన్ స్టార్టుచేశాడు. కంపాస్ సహాయం లేకుండానే అతడు తన గమ్యంవేపు సాగిపోతున్నాడు.

ఆ రాత్రంతా అతడు అలాగే మేలుకుని మోటార్ బోటుని నడుపుతూనే వున్నాడు.

సముద్రంమీదనే వారు సూర్యోదయాన్ని చూశారు. సూర్యకిరణాలు సోకి రాజేంద్ర ఉలిక్కిపడి లేచాడు.

"ఎక్కడున్నాం మనం?" అనడిగాడు రాజేంద్ర.

"ఇంకా అండమాన్ చేరలేదుసార్! బ్రాందీకావాలా? ఆ సీసాలో వుంది. సీసాఎత్తి త్రాగేయండిసార్! గ్లాసులు పగిలిపోయినయ్!"

అంతే! రాజేంద్ర మరోమాట మాట్లాడకుండా సీసా ఎత్తి గడగడత్రాగి మళ్ళీ మత్తులోకి సోలిపోయాడు.

ఉదయం బాగా పొద్దెక్కిన తర్వాత ఏదో చిన్న దీవి మీద దిగాడు బోయ్. చితుకుల్ని ఏరి పొయ్యిచేసి అన్నం

వండాడు. టొమాటోలు ఉడకబెట్టి కూరచేశాడు. తను కాస్త తిని మిగతాది తన యజమాని రాజేంద్రచేత తినిపించాడు. మళ్ళీ ప్రయాణం కొనసాగించాడు ఆ తర్వాత.

అలా మూడురోజులు గడిచినయ్. 'బోయ్'కి ఆ ప్రాంతాలన్నీ క్షుణ్ణంగా తెలుసులాగుంది. ఎక్కువగా ఏదైనా నిర్మానుష్యమైన దీవిలోనే వంటకోసం దిగేవాడు.

ఒకరోజు చిన్న దీవిలో దిగి వంట మొదలెట్టాడు బోయ్. అతడు చేసిన మంటలోంచి పొగ సుడులు సుడులుగా తిరిగి పైకిలేచింది. ఆ పొగనుచూసి దీవి లోపల్నుంచి కొందరు ఆటవికులు అరుచుకుంటూ పరుగెత్తుకొచ్చారు.

మనుషులు నల్లగా బలిష్టంగా ఉన్నారు. మొలకు గోచీ తప్ప మరేంలేదు ఒంటిమీద. చేతుల్లో బల్లేలు వున్నాయ్, జుట్టుఅంతా ముడివేసి మెడమీద కొప్పిలా చుట్టుకున్నారు. నల్లటి ముఖంమీద ఎర్రగా, తెల్లగా చారలున్నాయ్.

“ఖాఖ్కాం! ఖాఖ్కాం!” అంటూ అరుచుకుంటూ అయిదారుగురు 'బోయ్' వంటచేసే చోటికి పరుగెత్తుకు రావటంచూసి వంట వదిలేసి నీళ్ళలోకి దూకాడు బోయ్.

దూరంగా సముద్రంలో లంగరువేసి వుంచిన మోటార్ బోట్ వేపుగా 'బోయ్' ఈదటం గమనించిన ఆటవికులు తమ చేతిలోని బల్లేలను బోటువేపుగా విసరనారంభించారు.

బోయ్‌కి ఎక్కడలేని భయం పట్టుకుంది. తను అధిక శ్రమకు ఓర్చి ఇంతదూరం తీసుకువచ్చిన రాజేంద్రకు అపాయం కలుగుతుందేమోనని.

ఆ బల్లాలకు చివర విషం వుంటుంది. అది శరీరంలోకి ప్రవేశించిన మరుక్షణంలోనే మనిషి నీలంగా మారిపోయి చనిపోతాడు.

అందుకే అతడు ఆదుర్దాగా గబగబా ఈదుకుంటూ వెళ్ళి బోటులోకి ఎక్కాడు. ఒక ప్రక్కనే పడేసివున్న రైఫిల్

రెండు దెబ్బలకే గింగిరాలు తిరిగాడు. అయినా తమాయించు కుని ఒక కాలుమీదనే నిలబడి మరో కాలుతో తనను ఎదుర్కోవటానికి మీదికి కలియబడుతున్న దేశాయ్‌ని బలంగా తన్నాడు. బూటుకాలు దెబ్బతగిలి దేశాయ్ క్రిందపడిపోయి రెండు పొర్లి గింతలు పొర్లాడు.

అతడిమీదకు లంఘించబోతున్న ఆల్టేవోని నరేన్ పట్టుకుని ఆపాడు.

మరో ఇద్దరు దేశాయ్‌ని లేపి కూర్చోబెట్టి అతడు మళ్ళీ కలియబడకుండా గట్టిగా పట్టుకున్నారు.

"మనందరం కలిసికట్టుగా ఉండాల్సిన సమయంలో మీరిట్లా కొట్లాడుకోవటం ఏం బాగోలేదు!" అన్నాడు బర్మావ్యక్తి.

"లేకపోతే ఆ రాస్కెల్ ఏం కూస్తాడు. నేను గుప్త ధనంకోసం వచ్చానట! మళ్ళీ వాడా కూత కూశాడో వాడి నాలుక చీల్చేస్తాను" ఆల్టేవో అన్నాడు.

"ధనమా? హహ్హహా...ధనమా?...బంగారం! హహ్హహా!" అని కడుపు చేతో పట్టుకుని నవ్వసాగాడు.

దేశాయ్ ఉక్రోషంతో అతడ్ని చూశాడు. "ఎందుకలా నవ్వుతావ్?"

"నవ్వకేం చేయమంటావ్? ఒకప్రక్క మన ప్రాణాల్ని తప్పా తప్పా. మనని ప్రాణాలతో వుండగానే ఎప్పుడు ఈ నరమాంస భక్షకులు జుర్రుకుని తినేస్తారో అని ఇదవుతుంటే ఇప్పుడు బంగారం మనల్ని కాపాడగలదా? కావాలంటే ఈ పెట్టెల్లో చూడండి. ప్యూర్ గోల్డ్! మేలిమి బంగారం. లక్షలకు లక్షలు విలువచేసేది వుంది. అయితే అది మనల్ని రక్షించగలదా?" బర్మావ్యక్తి అన్నాడు.

7

తూర్పు రేఖలు తెల్లవారుతున్నాయి. సముద్రంమీద కేవలం

మోటారుబోటుతో ఎనిమిదివందల మైళ్ళు ప్రయాణం చేసిన బోయ్ గట్టిగా నిట్టూర్చాడు. కనుబొమలపై అరచేయి పెట్టు కుని సుదూరానికి నిగిడ్చి చూశాడు.

దూరంగా ఆకుపచ్చని వృక్షాల తలలు కనుపిస్తున్నయ్.

అంటే లంక దగ్గర్లోనే వుందన్నమాట. ఇంకోగంట ప్రయాణిస్తే తన జన్మస్థలాన్ని చేరుకుంటాడు.

హుషారుగా ఈలపాట పాడుతూ రాజేంద్ర గిరిజాలజుట్టు వంక చూశాడు. మళ్ళీ స్టీరింగ్ త్రిప్పటంలో నిమగ్నుడై పోయాడు.

త్రీడీ పిక్చర్‌లో మీదకు వచ్చిపడే దృశ్యంలా, స్పీడుగా పోతున్న బోటుమీదకు దీవివచ్చి పడుతోందా అన్నంతగా చేరువౌతున్నది.

బోటుని ఒడ్డునే ఆపి పెద్దగా ఈలవేశాడు బోయ్.

తీరానికి దూరంగావున్న చెట్లలో సంచలనం కలిగింది. మరునిముషంలో రాక్షసుల్లాంటి ఆటవికులు పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చి చేరారు.

బోయ్ బోటులోంచి మిగిలివున్న సామగ్రిని ఒడ్డుమీదకు చేరవేశాడు. గుడ్డలమూట ఒకటి, పొగాకుకట్ట, కొబ్బరి బొండాలు, బ్రాందీసీసాల కేస్, రైఫిల్ అన్నీ ఒకొక్కొక్కటే నింపాదిగా చేర్చాడు.

రాజేంద్రకు మెలకువ వచ్చింది.

కళ్ళు తెరచి ఒడ్డునే యమకింకరుల్లా నిలబడివున్న ఆటవి కుల్ని చూసి తను ఏదైనా పీడకలగంటున్నాడేమో అనుకుని కళ్ళు నులుముకుని చూశాడు. కాని కళ్ళముందు దృశ్యం చెదిరిపోలేదు. పైగా 'బోయ్' గొంతు వినిపించింది.

"దిగండిసార్!"

"ఇదేమిటోయ్! ఎక్కడకు చేరాం మనం! ఇది మీ స్వగ్రామమా!"

"అవును సార్! మీవల్లనే నా వివాహం కావాల్సివుంది. అందుకే మీకు శ్రమకలిగించి ఇంతదూరం తెచ్చాను మిమ్మల్ని!" బోయ్ నవ్వుతూ సమాధానం చెప్పాడు.

"డబ్బు కావాలంటే అప్పుడే ఇచ్చేవాడ్ని కదా! ఇంత శ్రమపడటం దేనికి?" రాజేంద్ర అన్నాడు.

"డబ్బు మాకెందుకు సార్! మాలో ఒక ఆచారం వుంది. యుక్తవయస్కుడైన యువకుడికి వివాహం కావాలంటే నాగరిక దేశాల్లోని వ్యక్తి తలనరికి వధువుకు కట్నంగా సమర్పించవలసివుంటుంది. అందులోనూ తెల్లరంగుగల మనిషి తల అయితే ఇంకా విలువైన కానుక అన్నమాట. అందుకే మీ గిరిజాలజుట్టు తల నన్నాకర్షించింది."

రాజేంద్రకు మత్తు వదిలింది. వాడు చెప్తున్నదేమిటో పూర్తిగా తలకెక్కింది.

ఇంక కొద్దిసేపట్లో తన తల మెడమీద వుండదు. నల్లగా మసిబొగ్గులా తాటకిలా వుండే ఆటవిక యువతి...'బోయ్' కాబోయే భార్య చేతుల్లో వుంటుంది. అతడు పెద్దగా నవ్వాడు.

"నాతల నా శరీరం నేను చేసుకున్న భార్యకు కాబట్టలేదు. పోనీలే! నీవు భార్యను సంపాదించుకోవటానికన్నా అది ఉపయోగపడితే చాలు! ఊఁ. చూస్తావేం? కానియ్!" అంటూ ముందుకువంగి తల వాల్చాడు.

ఒక్క కత్తివేటుతో అతని తల తెగి పడింది.

బోయ్ మహదానందంతో దాన్ని అందుని తమ పెద్దకు అందించాడు.

ఆ తర్వాత ఆ బృందం అంతా ఏవేవో అరుపులు అరుచుకుంటూ, పాడుకుంటూ దీవిలోని అడవిలోకి సాగిపోయారు.

8

"బంగారమా? నిజంగానా? మమ్మల్ని ఆటలు పట్టించటం

లేదు కదా?" దేశాయ్ ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

"ఆటలు పట్టించటమా? మన ప్రాణాలు యముడి చేతిలో ఉన్నయ్ ఇప్పుడు! ఇటువంటప్పుడా జోక్స్! నేను చెప్పేది అక్షరాల నిజం!" అంటూ తను కూర్చున్న చోటునుంచి లేచి గదిలో చుట్టూ పేర్చివున్న కొయ్యపెట్టెల్ని ఒక్కొక్కదాని మూతలాగి ఇవతల పడేశాడు.

అందరి కళ్ళూ జిగేలు మన్నయ్.

ఆ పెట్టెలనిండా ఇటుకరాయి ప్రమాణంలో బంగారం దిమ్మలు ఉన్నయ్.

దేశాయ్ అనుమానం పట్టలేక వాటివద్దకు వెళ్ళి ఒక బంగారు దిమ్మను చేతిలో కెకిలీసి పరీక్షించి చూశాడు. నరేన్ కి అందించాడు ఇంకా అనుమానం తీరక.

మిగతా కూలీలుగూడ ఆనందంతో వెళ్ళి వాటిని తమ చేతుల్లోకి తీసుకుని పరీక్షిస్తున్నారు.

వాటివద్దకు వెళ్ళకుండా కూర్చున్నదల్లా ఆల్బర్టో ఒక్కడే. అతడు బర్మావాడి ప్రక్కకు వెళ్ళాడు.

"నువ్వు ఇక్కడికెలా వచ్చావ్? ఈ బంగారం ఎలా వచ్చింది ఇక్కడకు?" అని అడిగాడు నిదానంగా.

"ఇంతకు పూర్వం ... అంటే ఒక సంవత్సరం క్రితం ఒక స్మగ్ లింగ్ గ్యాంగ్ బంగారం తీసుకుపోతూ ఎక్సైజ్ వాళ్ళు వెంటబడితే వచ్చి ఈ దీవిలో దాక్కున్నారు. ఈ ప్రాంతాల్లో నరమాంసభక్షకులుంటారని ఎక్సైజ్ వాళ్ళకూడా ఇటు రాకపోవడం వలన ఇటు కేసిరారు. ఆ విషయం తెలిసి స్మగ్లర్స్ ఈ దీవిమీద దిగి కాంప్ వేసుకున్నారు. ఈ ఆటవికులకు బందీలైనారు. వాళ్ళను చంపి తినేశారు. ఈ బంగారం మిగిలిపోయింది. నేనూ ఆ గ్యాంగ్ లో వాడినే. నన్నూ ఇవాళో రేపో స్వాహా చేస్తారు ఈ రాక్షసులు!"

"అంటే వీళ్ళు రోజుకొక మనిషిని చంపుకుతింటారా?"

బరిసెలూ ఉన్నాయ్. వాటి మొనలకు పచ్చటి రంగువూసి ఉంది. అది ఒకరకమైన విషం. బరిసెకాని బాణంకాని ఎదటి మనిషిలో నేరుగా దిగబడకపోయినా 'రయ్‌ని' ఏ ప్రక్కగానన్నా దూసుకుపోయి చిన్నగాయం అయిందో ఆ తర్వాత విషప్రభావంవల్ల మనిషి నిముషాల్లో చచ్చి పోతాడు.

నరేన్, దేశాయ్ లిద్దరూ గుడ్లప్పగించి వాళ్ళకేసి చూశారు.

వాళ్ళు నల్లగా బొగ్గులా ఉన్నారు. ఒంటిమీద గుడ్డలు లేవు. ఒళ్ళంతా ఎలుగుబంటికిమల్లే పొడవాటి రోమాలు వ్రేలాడుతున్నయ్. ఆ వెంద్రుకల గుబురే మర్మస్థలాన్ని గూడ కప్పివేసినై. వాళ్ళ కళ్ళు ఎర్రగా చింత నిప్పులా ఉన్నాయ్. వాళ్ళ శరీరాలమీద అక్కడక్కడా నెత్తురు మరకలు కన్పిస్తున్నయ్.

''జంభో!'' అంటూ అరిచాడు అందులోనుంచి ఒకవ్యక్తి ముందుకువచ్చి.

అర్థంగాక నిలబడి చూస్తున్న మనుషుల్ని చూసి వాళ్ళలో మరొకడు 'ముందుకు నడవండి' అన్నట్లు సంజ్ఞ చేశాడు.

ఆ ట్రేవో సరంజామా అంతా నాలుగు పెట్టెల సరిపడా ఉంది. ఆ పెట్టెల్ని నలుగురు కూలీలు నెత్తికెత్తుకున్నారు.

ఆటవికుల చక్రబంధంలో ఆట్రేవో బృందం ముందుకు సాగింది.

ఒక మైలు దూరం దట్టమైన అడివిలోకి నడిచారు. ఆట వికుల పల్లె వచ్చింది.

పెద్ద మైదానంలో వృత్తాకారంలో చుట్టూ మేదర గుడి సెలలాగ వేయుబడి ఉన్నయ్. అందులోనుంచి మరికొందరు ఆటవికులు వచ్చారు.

గుడిసెల మధ్య ఖాళీ జాగా చాలావుంది. అక్కడ

అందర్నీ కూర్చోబెట్టారు.

వాళ్ళ నాయకుడు కాబోలు నెత్తికి దేగ ఈకలు కట్టుకుని ఉన్నాడు. వాడు బయటికివచ్చి ఏదో అరిచాడు.

ఆ తర్వాత ఆల్టేవో బృందంలో ప్రతి మనిషిని గుచ్చిగుచ్చి చూశాడు. కొందర్ని బరిసె త్రిప్పి మొదలుతో కండవున్న చోట పొడిచాడు. బలిష్ఠంగా కండలు తిరిగివున్న కూలీవాడి వంక చూపించి తను వెళ్ళి ఎత్తైన రాయిమీద కూర్చున్నాడు.

మరో ఇద్దరు ఆటవికులువచ్చి ఆ కూలివాడ్ని పెడరెక్కలు వెనక్కు విరిచి కట్టేశారు. బరిసె మొదలుతో పొడుస్తూ నాయకుడి దగ్గరకు లాక్కెళ్ళి అతడిముందు నిలబెట్టారు.

మరి కొంతమంది ఆటవికులు సాయంపట్టగా కూలీవాడి ఒంటిమీద గుడ్డల్ని ఊడలాగేశారు. అతడు పూర్తి నగ్నంగా ఉన్నాడు. మర్మస్థానాల మీద అడ్డం పెట్టుకునే అవకాశం లేకుండా అతడి చేతులు కట్టివేయబడి ఉన్నై.

ఎక్కడనుంచో డప్పుల శబ్దం విన్పించింది. ఆ శబ్దం గుండెలవిసేలా ఉంది.

నరేన్, దేశాయ్ లిద్దరూ బొమ్మల్లాగ నిశ్చేష్టులై ఇదే మర్యాద తమకుగూడ పట్టబోతుందా అని భీతావహులై పోతున్నారు.

ఆల్టేవో మాత్రం నిశ్చితంగా ఏదో క్రైమ్ పిక్చర్ చూస్తున్నట్టుగా కూర్చుండిపోయాడు.

మిగతా కూలీల్లో కొందరు ఏడుస్తున్నారు. మరికొందరు ఏడవటానికి కన్నీళ్ళుగూడ రాక అలాగే కూర్చున్నారు.

డప్పులు వాయిస్తున్న వాళ్ళమధ్యలో నుంచి ఒకడు భీకరంగా అరుస్తూ చేతిలోని వెడల్పాటి పదునైన కత్తిని ఝుళిపిస్తూ ముందుకు దూకాడు.

నిలబడివున్న కూలీవాడి మెడమీద ఒకవేటు వేశాడు. తల తెగి క్రిందపడిపోయింది. నెత్తురు విరజిమ్మింది.

క్రిందబడ్డ తలను ఒడిసి పట్టుకుని ప్రక్కనే బండమీద పెట్టాడు మరో వ్యక్తి. మొదటివాడు కత్తిని తిరగేసి ఆ తల మీద మరో దెబ్బవేశాడు. తల రెండుగా పగిలింది.

దాన్ని తీసుకుని కొబ్బరి బొండాన్ని అందించినట్టుగా అక్కడ కూర్చున్న నాయకుడికి అందించాడు. నాయకుడు వేడిగావున్న మెదడును నంజుడులా తినేశాడు.

మిగతా ఆటవికులు అందరూ గుమిగా మిగిలిన మొండెం మీదకు ఎంగిలి విస్తరాకు మీదకు దూకే కాట్లుకుక్కల్లా ఎగబడ్డారు. నోటితో ఆ మొండెంలోని కండల్ని పీక్కుతింటు న్నారు రాబందుల్లా.

ఆ దృశ్యం చూడలేక దేశాయ్ స్పృహతప్పి పడి పోయాడు.

కూలీవాడ్ని ముగించంగానే తమలో ఒకరితర్వాత ఒకర్ని ఆదేరకంగా ఆరగించేస్తారేమోనని అక్కడున్న ప్రతిఒక్కరూ భయపడ్డారు.

కాని ఆ తర్వాత ఆటవికులు మిగతా వాళ్ళని లేవమని సంజ్ఞ చేశారు. అందర్నీ మందగా తోలుకువెళ్ళి అక్కడకి వందగజాల దూరంలోవున్న ఒక దిబ్బదగ్గరకి తీసుకువెళ్లారు.

అది నిజానికి దిబ్బకాదు. అదొక భూగృహం. లోపలకు దిగటానికి అయిదారు మెట్లున్నయ్.

తలుపులాంటి రాతిపలకను తొలగించి అందర్నీ అందు లోకి దింపి మళ్ళీ పలకను మూసేశారు.

అదొక పెద్దగదిలావుంది. పైన కిటికీలలాగ రంధ్రా లుండటంవలన వెలుతురు వస్తున్నది. గాలికూడా బాగానే వుంది లోపల. లంక అవటంవలన సముద్రం మీదనుంచి వీచే గాలి ఆ భూగృహంలోకి గూడ కొంచెం కొంచెంగా వస్తున్నది.

గదిలో ఆట్టేవో బృందంగాక మరో కొత్తవ్యక్తివున్నాడు.

అతడు బర్మాకు చెందివుంటాడని అతడి ఎత్తైన బుగ్గలు, లోతైన చిన్నకళ్లు చెబుతున్నాయ్.

"నరకంలోకి వచ్చిన స్నేహితులారా! స్వాగతం!" అన్నాడు వచ్చిన వాళ్ళను చూసి.

ఆల్టేవో కూలీల నెత్తిన పెట్టెల్ని గదిలో ఒకమూల పెట్టించాడు. ఒక పెట్టె తెరిచి ఒక సీసా తీశాడు. దాని మీద పేరు మరోసారి చదివి అందులోనుంచి రెండు బిళ్ళలు తీసి నోట్లో వేసుకున్నాడు. ఇంకా కొన్ని చేతులోకి పోసుకుని అందరికీ తలా ఒకటి ఇచ్చాడు.

"మనకి ఆహారం లేదు. అందుకే ఈ విటమిన్ టాబ్లెట్స్ ఇస్తున్నాను!" అన్నాడు ఆల్టేవో అందరివంకా చూసి.

"ఆ పాత వ్యక్తిని మన గతి ఏమిటో అడిగి తెల్సుకోకుండా, ఏదో ఘనమైన పార్టీ ఇస్తున్నవాడిలా ఏమిటా పోజు!" పెద్దగా అన్నాడు దేశాయ్.

ఆల్టేవో కోపంగా చూశాడు. "పరిస్థితుల్ని చూసి నిన్ను వదిలేస్తున్నాను. లేకపోతే ఒక్క షాట్‌తో నిన్ను చంపేసి వుందును!" అన్నాడు.

"చంపక ఇప్పుడు మాత్రం చేసిందేమిటి? ఆ మ్యాప్ చూపించి మమ్మల్ని ఎందుకు మభ్యపెట్టాలి! ఈ గతికి మమ్మల్ని తీసుకువచ్చింది నువ్వుకదూ?"

ఆల్టేవో సుడిగాలిలా వెళ్ళి దేశాయ్‌మీద పడ్డాడు. అది ముందే ఊహించిన దేశాయ్ గభాలున నేలమీద బోర్లాపడి పోయాడు. ఆల్టేవో ఎదురుగోడకు గుద్దుకున్నాడు.

"ఆగండి! మీలో మీరు కొట్టుకోకండి!" అంటూ అరిచాడు బర్మావ్యక్తి. కాని అతడి మాటలు విన్పించుకునేదెవరు?

దేశాయ్ మళ్ళీ లేచి పిడికిలి బిగించి ఆల్టేవోమీద కురికాడు. అతడ్ని పొట్టలో దభీదభీమని గుద్దాడు. ఆల్టేవో

ఆల్టేవో అడిగాడు.

"లేదు. వారానికొకడ్ని. మనం మాంసంకోసం గొర్రెల్ని మేకల్ని పెంచినట్టే వీళ్లు చేజిక్కిన మనుషుల్ని ఇలా మంద వేసి మేపుతారు. వారానికి ఒకరోజు ఒక మనిషిని పీక్కు తినేస్తారు. అది వాళ్ళ పండగరోజేమో!"

"నువ్వు ఎన్నాళ్ళయింది వచ్చి? మనం తప్పించుకునే మార్గం లేదా?"

"నేను వచ్చి ఏడాది అవుతుంది. మేందిగిన ఓడలో దాదాపు వందమందిమి ఉన్నాం. అందర్నీ తినేశారు. నేను ఇంకా ఈ ప్రత్యక్ష నరకంలో రోజులు లెక్కిస్తుంటూ బ్రతికి ఉన్నాను. నాకు తెలిసినంతవరకూ మనం తప్పించుకునే మార్గమేమీ లేదు."

"అలా వీల్లేదు. ఆలోచిస్తే ఏదో ఒకమార్గం ఉండక పోదు."

బంగారాన్ని పరీక్షించి అలసి ఆకలితో సొమ్మసిల్లి నిద్ర పోయారు అందరూ. ఆల్టేవో మాత్రం తన రైఫిల్‌ని తుడిచి శుభ్రం చేసుకున్నాడు.

ఆల్టేవో మెట్లెక్కి రాతి పలకమీద తట్టాడు. సమాధానం రాలేదు. మళ్ళీ మరోసారి తట్టాడు.

ఈ తడవ రాతి పలక ప్రక్కకి తొలగించి ఒక ఆటవికుడు తల లోపలకు పెట్టి ఏమిటన్నట్టుగా కోపంగా చూశాడు.

ఆల్టేవో లోపలకు రమ్మనట్టుగా సైగచేశాడు వాడు రెండు మెట్లు దిగాడో, లేదో తనజేబులోంచి రివాల్వరుతీసి వాడ్ని కాల్చేశాడు. దానికి సైలెన్సరుగూడ అమర్చడంవల్ల చీమ చిటుక్కుమన్నంత శబ్దంగూడ లేకుండా వాడు నేల కొరిగిపోయాడు.

"ఇక ఇదే అదను! ఈ ఆటవికులు ఇతర దీవుల్లోకి వెళ్ళి

వుంటారు వేటాడ్డానికి. పైన ఇంకా ఒకరిద్దరు వుండచ్చు. వాళ్ళనుగూడ ఎదుర్కొనగలిగితే మనం పారిపోవచ్చు."

అందరికీ ప్రాణాలు తిరిగి వచ్చినట్టయింది. ఆల్టేవో కూలీలవంక తిరిగి "మీలో ఎవరన్నా ఒకళ్ళు బయటికి వెళ్ళి ఇంకా ఆటవికులున్నారేమో చూడండి! వుంటే వాళ్ళని ఇక్కడకు రమ్మని సైగ చేయండి. వాళ్ళని నేను పంపిస్తాను యముడి దగ్గరకు" అన్నాడు.

కూలీల్లోంచి ఒకడు మెల్లిగా బిలంపైకి వెళ్ళాడు. చుట్టూ కలయజూశాడు. ఎవరూ ఆటవికులు లేరు.

వెనక్కు తిరిగివచ్చి "ఎవరూ లేరు!" అన్నాడు.

తాము పారిపోవటానికి, ప్రాణాలతో బయటపడడానికి అవకాశం చేజిక్కంగానే దేశాయ్‌కి ఈ బంగారాన్ని ఎలా చేజిక్కించుకోవాలా అన్న సమస్య పట్టుకుంది. ఆల్టేవో ధోరణి చూస్తూంటే దాన్ని తమకు దక్కనిచ్చేట్టు లేదు.

గబగబ అందరూ తల ఒక పెట్టె ఎత్తుకున్నారు.

బ్రాహ్మవ్యక్తి బంగారం కేస్ వంక చూస్తూనే ఏదో అసహ్యకరమయిన వస్తువువంక చూసినట్టుగా చీదరించుకున్నాడు.

"ఈ పాడు బంగారాన్ని నేను తాకను. ఈ కేస్ గూడ ఎవరన్నా ఎత్తుకోండి!" అంటూ అతడు ఆల్టేవో లగేజ్ బాక్సు ఒకటి నెత్తికెత్తుకున్నాడు.

ఇదే అదనుగా దేశాయ్ గభాలున వంగి ఆ పెట్టెను ఎత్తాడు. అది తనకు మించిన బరువులావుంది. అయినా అతడిలోని ఆశ అతడికి ఇంకా బలాన్నిచ్చింది. ఆ ఉత్సాహంతోనే అతడు లక్షల విలువచేసే బంగారపు దిమ్మలున్న పెట్టెను తలమీద పెట్టుకున్నాడు.

ఆల్టేవో సైలెన్సర్ చేతబుచ్చుకుని ముందు నడుస్తున్నాడు. అతడి వెనకాలే నెత్తిమీద పెట్టెలు మోస్తూ బారుగా మిగతావాళ్ళు నడుస్తున్నారు.

దేశాయ్ చివరగా నడుస్తున్నాడు. బరువు మోయలేని వాడిలా నెమ్మదిగా అడుగులువేస్తూ ఒక పెద్ద పొదదగ్గర ఆగాడు.

అతడి ఉనికిని ఎవరూ పట్టించుకోవడంలేదు. ఎవరికివారు ఎంత త్వరగా ఇక్కడనుంచి బయటపడదామా అనే ఆతృతతో వున్నారు.

లగేజిని మోటార్ బోట్ లో సర్దారు. చివరగా ఒక కూలీ తలమీద బంగారంపెట్టె మిగిలిపోయింది. దాన్నికూడా లోపలపెట్టి అందరూ ఎక్కితే బోటు మునిగిపోవచ్చు.

"ఆ పెట్టె అక్కడే పారేయ్. అందరూ త్వరగా బోటులోకి ఎక్కండి!" అని అరిచాడు ఆల్వేస్.

పగిలిపోయిన గాజుపెంకుల్ని పారేసినట్టుగా ఆ పెట్టెను నాగరిక ప్రపంచంలో లక్షలు విలువచేసే బంగారాన్ని అతి నిర్లక్ష్యంగా క్రిందపడేశారు. బంగారు ఇటుకలన్నీ చెల్లాచెదరుగా తీరంమీద పడిపోయాయి.

"దేశాయ్ ఏడీ?" నరేన్ అడిగాడు.

కాని అంతలోనే ఎవరో అరిచారు. "అమ్మయ్యో! నరమాంస భక్షకులు!"

అంతే! అందరూ బోటులోకి దూకారు. ఆల్వేస్ భుజానికి తగిలించుకున్న రైఫిల్ ని తీసి రెడీగా పట్టుకున్నాడు.

నరేన్ స్టీరింగ్ ముందు కూర్చుని ఇంజన్ స్టార్టుచేశాడు.

మోటారుబోటు శరవేగంతో ముందుకుసాగింది.

మరో దెసనుంచి పడవలో తెడ్లువేసుకుంటూ వస్తున్నారు ఆటవికులు. పారిపోతున్న తమ బందీలని చూసి హాహాకారాలు చేశారు. కొందరు తెడ్లువదిలి ఈటెలు విసిరారు. అయినా మోటార్ బోటు వాళ్ళకందలేదు.

9

పెట్టె నెత్తిన మోసుకుంటూ బరువుగా అడుగులువేస్తున్న

దేశాయ్‌కి సముద్రం ఒడ్డునే చిందరవందరగా పడివున్న బంగారపు ఇటుకలు మెరుస్తూ కనిపించినయ్. అతడి కళ్ళు జిగేలుమన్నయ్.

అబ్బ! వీటన్నిటినీ కూడా ఏరుకుంటే బాగుండును అనుకున్నాడు. నెత్తిమీదనుంచి పెట్టెను దించాడు.

పెట్టెలో ఒక్క ఇటుక కూడ ఇమడనట్టుగా ఉన్నయ్. అయినా అన్నిటినీ ఏరి పెట్టెమీద పేర్చాడు.

అయితే ఇప్పుడో కొత్త చిక్కు వచ్చింది. పైన పేర్చిన ఇటుకలు పడిపోకుండా పెట్టెను తన తలమీదికి ఎత్తుకోవటం ఎలా?

అంతలోనే ఎవరో అటువచ్చిన అలికిడివిని తలెత్తాడు.

“కాస్త సాయంచేసి ఈ పెట్టెను తలమీదకెత్తు!” అని అధికారయుతంగా అరిచాడు.

అంత విలువగల ధనాన్ని చూసేసరికి దేశాయ్ మతిపోయింది. ఆ వచ్చిన వాళ్లు ఆటవికులనీ, తన రక్తాన్ని త్రాగే యమకింకరులనీ అతడు గ్రహించలేదు.

బల్లెం చివరికొనతో ఆ బంగారం దిమ్మల్ని కూలద్రోశారు వాళ్ళంతా.

దేశాయ్‌ని పెడరెక్కలు విరిచి కట్టివేసి నాయకుడి ముందు నిలబెట్టారు. అతడ్ని వివస్త్రుడ్ని చేశారు. ఆ తర్వాత డప్పులమోత మొదలయింది.

దేశాయ్‌కిమాత్రం ఎదురుగా బంగారు దిమ్మలు తప్పమరేం కనపట్టంలేదు.

—: ఐపోయింది :—